

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Fialy a soudců Radovana Suchánka a Jiřího Zemánka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatelky PhDr. Magdaleny Jiříkové, zastoupené JUDr. Jiřím Exnerem, advokátem, sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5 - Smíchov, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. září 2018 č. j. 20 Co 162/2018-198, za účasti Městského soudu v Praze, jako účastníka řízení, a České republiky - Ministerstva pro místní rozvoj, sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1 - Staré Město, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí s tvrzením, že jím byla porušena její základní práva zaručená ústavním zákonem, zejména pak čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 (dále jen "obvodní soud") sp. zn. 18 C 44/2014 vyplývají následující skutečnosti. Stěžovatelka podala dne 14. 3. 2011 Stavebnímu úřadu v Říčanech (dále také jen "stavební úřad") oznámení o záměru oplocení pozemků parc. č. X1 a X2 na hranici s pozemky parc. č. X3 a X4 a X5 v k.ú. Louňovice a na hranici s pozemkem parc. č. X6 v k. ú. Žernovka. Dne 17. 3. 2011 vydal Obecní úřad Louňovice - silniční správní úřad vyjádření, ve kterém sdělil, že oplocení pozemků na stranách bezprostředně sousedících s veřejným prostranstvím musí být umístěno v takové vzdálenosti, aby byla zachována nejmenší šířka veřejného prostranství v souladu s vyhláškou č. 501/2009 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Stavební úřad vydal dne 28. 3. 2011 usnesení č. j. 16444/2011-MUR/OSÚ/00023, v němž rozhodl o oznámení o záměru umístění stavby podle § 96 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Protože stěžovatelka nedoložila souhlasy osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona a záměr nesplňoval podmínky k vydání souhlasu, vyzval téhož dne stavební úřad stěžovatelku, aby nejpozději do 31. 7. 2011 doplnila žádost o stanovisko orgánu ochrany lesa, odboru životního prostředí Městského úřadu v Říčanech, rozhodnutí o napojení pozemků sjezdem z místních komunikací a dokladu o zaplacení správního poplatku. Usnesením ze dne 28. 3. 2011 č. j. 16674/2011/MUR/OSÚ/00023 bylo územní řízení přerušeno. Dne 21. 7. 2011 stěžovatelka doložila závazné stanovisko Městského úřadu v Říčanech odboru životního prostředí ze dne 20. 6. 2011 č. j. 33487/2011-MUR/OŽP-00081 a vyjádření k oplocení pozemku Lesního závodu Konopiště ze dne 22. 4. 2011. Dne 26. 7. 2011 stěžovatelka doložila rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 19. 7. 2011 č. j. 251/2011 a současně požádala o prodloužení termínu k úplnému doplnění žádosti. Stavební úřad veřejnou vyhláškou ze dne 24. 8. 2011 č. j. 45246/2011-MUR/OSÚ/00023 oznámil zahájení územního řízení a nařídil veřejné ústní jednání na den 27. 9. 2011. Rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno dne 26. 10. 2011, právní moci nabylo dnem 29. 12. 2011. Rozhodnutím o umístění stavby bylo mimo jiné stanoveno, že oplocení smí být umístěno minimálně 3 metry od okraje pozemku určeného k plnění funkcí lesa, se kterým pozemky stěžovatelky sousedí. Uvedená podmínka vycházela ze závazného stanoviska orgánu státní správy lesů ze dne 20. 6. 2011 č. j. 33487/2011- MUR/OŽP-00081, které bylo následně rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 8. 2012 č. j. 096426/2012/KUSK/2, vydaným v přezkumném řízení, změněno tak, že z něj odpadla podmínka odstupu 3 metry od okraje lesního pozemku, a to z důvodu jejího rozporu se zákonem. V návaznosti, na uvedené stěžovatelka podáním ze dne 26. 8. 2012 žádala o změnu rozhodnutí o umístění stavby, přičemž na základě této žádosti bylo Stavebním úřadem Jesenice, který byl k rozhodnutí věci pověřen z důvodu vyloučení všech úředních osob Stavebního úřadu Říčany [§ 14 odst. 4 a § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád")], vydáno územní rozhodnutí ze dne 13. 5. 2013 č. j.

OúJ/06127/2013/Vit, kterým se rozhodnutí o umístění stavby změnilo tak, že poloha oplocení, umístěného na pozemku stěžovatelky podél společné hranice s lesním pozemkem, byla posunuta, a to blíže ke společné hranici těchto pozemků, tj. od 0,5 do 0,6 metrů od této společné hranice.

3. Rozsudkem obvodního soudu ze dne 17. 12. 2015 č. j. 18 C 44/2014-75 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen "městský soud") ze dne 5. 5. 2016 č. j. 20 Co 142/2016-101 byla zamítnuta žaloba stěžovatelky, kterou se po vedlejší účastnici domáhala zaplacení částky 40 000 Kč s příslušenstvím jako nemajetkové újmy způsobené v důsledku nesprávného úředního postupu stavebních úřadů při vyřizování její žádosti o vydání rozhodnutí k realizaci stavby oplocení a vjezdových vrat na pozemku stěžovatelky, spočívajícím v nepřiměřené délce trvání 27 měsíců. Městský soud se ztotožnil se závěrem obvodního soudu, že nárok stěžovatelky vychází ze dvou stavebních řízení, tj. řízení o umístění stavby a o změně rozhodnutí o umístění stavby, jejichž průběh je nutno posoudit samostatně. První stavební řízení bylo pravomocně skončeno ke dni 29. 11. 2011, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o umístění této stavby. Proto k uplatnění nároku u příslušného ministerstva dopisem ze dne 29. 12. 2013 a k podání žaloby dne 13. 6. 2014 došlo ve vztahu k prvnímu stavebnímu řízení podle městského soudu po uplynutí šestiměsíční promlčecí doby běžící od právní moci uvedeného rozhodnutí. Městský soud uzavřel, že promlčený nárok nelze stěžovatelce přiznat, i kdyby byl důvodný, důvodností nároku se však městský soud pro nadbytečnost nezabýval.

4. Ústavní soud rozsudky soudů obou stupňů nálezem sp. zn. I. ÚS 2330/16 ze dne 25. 7. 2017 zrušil a zavázal obecné soudy právním názorem, že formálně samostatná stavební řízení vedená od 14. 3. 2011 do 29. 11. 2011 a od 26. 8. 2012 do 14. 6. 2013 je nutno pro účely posouzení nároku stěžovatelky s přihlédnutím k důvodům podání žádosti o změnu územního rozhodnutí (změna stanoviska odboru životního prostředí) hodnotit jako řízení jediné, a že přiměřenost délky tohoto řízení je nutno posuzovat podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a podle zásad uvedených ve stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010.

5. Obvodní soud poté rozsudkem ze dne 17. 10. 2017 č. j. 18 C 44/2014-128 uložil vedlejší účastnici zaplatit stěžovatelce částku 19 500 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 13. 6. 2014 do zaplacení, co do částky 20 500 Kč s úrokem z prodlení od 13. 6. 2014 do zaplacení žalobu zamítnul. Obvodní soud, vázán právním názorem Ústavního soudu, na předmětné řízení nahlížel jako na řízení jediné, které bylo zahájeno dne 14. 3. 2011 a ukončeno dne 14. 6. 2013, celková délka řízení činila tedy 2 roky a 3 měsíce. Obvodní soud vycházel ze stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, podle kterého činí výše zadostiučinění za každý rok řízení částku 15 000 Kč, přičemž první rok řízení se počítá spolu s následujícím rokem, tedy za první dva roky činí náhrada 15 000 Kč. Při zhodnocení jednotlivých kritérií stanovených v § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. 82/1998 Sb."), soud zvýšil přiznané odškodnění o 10 %, neboť řízení mělo pro stěžovatelku větší význam - šlo o oplocení jejího majetku, které mělo zamezit jak škodám na majetku stěžovatelky případně vzniklým v důsledku absence oplocení (např. vnik cizích osob nebo zvěře na pozemek), tak škodám, které mohla způsobit stěžovatelka tím, že její pozemek nebyl oplocen (např. útěk chovaných hospodářských zvířat na cizí pozemky nebo do lesa). Soud dále odškodnění zvýšil o dalších 10 %, neboť stěžovatelka délku řízení nijak nezavinila, nepodílela se na vzniku průtahů, naopak sama aktivně brojila proti nečinnosti stavebního úřadu. O dalších 10 % soud odškodnění zvýšil s ohledem na malou složitost řízení, a to jak z hmotněprávního, tak procesního hlediska. Celkem bylo zadostiučinění zvýšeno o 30 % na částku 19 500 Kč. Pro další zvýšení nebo naopak snížení odškodnění soud důvody neshledal. Jelikož se ve smyslu § 15 zákona č. 82/1998 Sb. vedlejší účastnice ocitla v prodlení s poskytnutím náhrady po uplynutí šesti měsíců ode dne uplatnění nároku (12. 12. 2013), soud jí uložil zaplatit rovněž úrok z prodlení v zákonem stanovené výši.

6. Městský soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2018 č. j. 20 Co 162/2018-198 rozsudek obvodního soudu v zamítavém výroku o věci samé potvrdil, ve vyhovujícím výroku o věci samé rozsudek změnil tak, že se žaloba o zaplacení 19 500 Kč s příslušenstvím zamítá. Městský soud dospěl na základě posouzení průběhu řízení k závěru, že v jeho rámci nedošlo k takovému porušení procesních pravidel správní orgánem, které by mělo za následek zásadní prodloužení řízení, když délka stavebního řízení byla vyvolána zejména nutností v jeho průběhu opatřovat stanoviska dotčených správních orgánů (zejména silničního správního úřadu a orgánu ochrany životního prostředí), nutností pověření jiného než místně příslušného stavebního úřadu a především (stěžovatelkou iniciovanou) změnou stanoviska orgánu ochrany životního prostředí k umístění stavby.

II.

Argumentace stěžovatelky

7. Stěžovatelka v ústavní stížnosti uvádí, že městský soud na rozdíl od obvodního soudu při svém rozhodování nerespektoval závěry Ústavního soudu, ke kterým dospěl v nálezu sp. zn. I. ÚS 2330/16, zejména předmětné správní řízení a odpovědnostní vztah veřejné moci ke stěžovateli zúžil pouze na působnost stavebních úřadů, u nichž žádné významné průtahy neshledal - měřeno ovšem optikou dodržování zákonných lhůt a nikoli přiměřenosti celkové délky řízení. Zmiňuje-li přitom městský soud nutnost pověření jiného než místně příslušného stavebního úřadu, upozorňuje stěžovatelka, že v daném případě nejde o nutnost, ale o ryzí svévoli správních orgánů, která se v posledních téměř 10 letech opakovaně promítla do celé řady správních řízení zahájených stěžovatelkou u místně příslušného stavebního úřadu v Říčanech, pro ilustraci stěžovatelka poukazuje na Zprávu o šetření Veřejného ochránce práv č. j. KVOP 29379 ze dne 9. 7. 2018 a Závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv č. j. KVOP-48493/2018 ze dne 13. 11. 2018. Stejně tak stěžovatelka nesouhlasí s tím, že je jí kladeno za vinu, že v přezkumném řízení, konaném z úřední povinnosti, byla odstraněna nezákonnost podkladu, na základě kterého stavební úřad v prvním kole řízení stěžovatelčině žádosti nevyhověl, a proto se muselo řízení opakovat a teprve po 27 měsících byla žádost stěžovatelky vyřízena tak, jak ji předložila. To platí i pro závěr odvolacího soudu, že dobu, po kterou trval přezkum stanoviska orgánu ochrany životního prostředí, nelze směřovat s předmětným stavebním řízením, neboť na jeho průběh neměl stavební úřad žádný vliv. Stěžovatelka se domnívá, že jí nepřisluší zkoumat, která složka státní správy a do jaké míry v průběhu řízení před stavebním úřadem zavinila, že o její žádosti ve zcela triviální věci (oplocení pozemku) bylo rozhodnuto až po 27 měsících, a výsledkům tohoto zkoumání nějak podřízovat členění uplatněného nároku mezi více za stát jednajících organizačních složek.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

8. Ústavní soud nejprve zkoumal splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

9. Ústavní soud připomíná, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a že vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, "superrevizní" instanci v systému obecné justice, oprávněnou svým vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování obecných soudů; jeho úkolem je "toliko" přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo.

10. Výše uvedené předurčuje, v jaké míře může Ústavní soud zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů týkající se určení výše přiměřeného zadostiučinění jako náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem v podobě průtahů v řízení. Jak Ústavní soud zdůrazňuje ve své konstantní judikatuře, přísluší mu toliko posoudit, zda obecné soudy vycházely z pravidel plynoucích z § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., a zda své závěry řádně, tj. srozumitelně a v souladu s pravidly logiky, odůvodnily. Do samotného zhodnocení konkrétních okolností případu obecnými soudy z pohledu zmíněných zákonných kritérií Ústavní soud zásadně není oprávněn vstupovat, ledaže by příslušné závěry bylo možno označit za skutečně "extrémní", tedy zcela se vymykající smyslu a účelu dané právní úpravy. Teprve takový postup soudu by mohl být shledán jako rozporný s ústavně zaručeným základním právem účastníka řízení ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny. Ústavní úrovně však není způsobilý dosáhnout pouhý nesouhlas stěžovatele s tím, jak obecné soudy zhodnotily tu kterou okolnost [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2010 sp. zn. III. ÚS 1320/10 (N 247/59 SbNU 515)]. Ústavnímu soudu proto nepřisluší hodnotit jednotlivé kroky metodiky obecných soudů pro určení výše přiměřeného zadostiučinění, ale pouze posoudit, zda není konečná výše zadostiučinění zjevně nepřiměřená.

11. V dané věci městský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, který by měl za následek nepřiměřenou délku řízení ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb., a stěžovatelce nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 31a tohoto zákona nevznikl.

12. Ústavní soud předně konstatuje, že se stěžovatelka mylí, tvrdí-li, že městský soud při svém rozhodování nerespektoval závěry nálezu sp. zn. I. ÚS 2330/16. Městský soud výslovně v odůvodnění svého napadeného

rozsudku citoval právní názor Ústavního soudu, že obě formálně oddělená řízení je nutno z pohledu nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu hodnotit jako řízení jedno, přiměřenost jehož délky trvání je nutno posuzovat podle zásad stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, a že nesprávný úřední postup orgánu státu se tedy v daném případě neposuzuje podle § 13 odst. 1 věta druhá zákona č. 82/98 Sb. (porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené době), ale podle § 13 odst. 1 věta třetí tohoto zákona, tedy z pohledu přiměřenosti celkové délky řízení.

13. Na druhou stranu však městský soud připomněl judikaturu Nejvyššího soudu, podle které vzniká nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení jen za předpokladu, že důvody této délky spočívají v postupu orgánu veřejné moci, který představuje nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb. Nepřiměřeně dlouho trvajícím řízením je tedy pouze takové řízení, k jehož délce převažujícím způsobem přispělo nedodržování procesních pravidel orgánem veřejné moci. Ostatně ke konstatování městského soudu, že stěžovatelka v souvislosti s druhým stavebním řízením podala návrh u věcně nepřislušného orgánu a domáhala se pověření jiného než místně příslušného stavebního úřadu, přičemž vyřízení této její dílčí žádosti vedlo k prodloužení stavebního řízení téměř o tři měsíce, Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2330/16 uvedl, že tato skutečnost může mít vliv na posouzení přiměřenosti délky celého řízení, nikoliv na závěr, že je nutno obě stavební řízení posoudit jako celek.

14. Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval důkladně průběhem správního řízení a konstatoval, že správní orgán řízení v běžící třicetidenní, resp. šedesátidenní lhůtě podle § 71 odst. 3 správního řádu opakovaně za účelem doplnění podkladů pro rozhodnutí přerušoval, což je zákonný postup, předvídaný § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Po dobu přerušování řízení lhůta k vydání rozhodnutí neběžela a její běh pokračoval 15 dnů po odpadnutí překážky. V obou fázích řízení (od 14. 3. 2011 do 29. 11. 2011 a od 26. 8. 2012 do 14. 6. 2013) konal správní orgán veřejné ústní jednání a šedesátidenní lhůtu k vydání rozhodnutí (běžící po uplynutí 15 dnů od doplnění podkladů dne 26. 7. 2011 od 10. 8. 2011) překročil u rozhodnutí ze dne 26. 10. 2011 pouze o marginálních 16 dnů. Dále byla šedesátidenní lhůta (při konání místního šetření) k vydání rozhodnutí překročena cca o 1 měsíc poté, co byl projednáním věci pověřen Stavební úřad Jesenice předtím, než přistoupil k přerušování řízení (25. 2. 2013). Žádná z těchto krátkých prodlev v jednání stavebního úřadu však dle městského soudu nemohla celkovou délku řízení zásadním způsobem ovlivnit.

15. Městský soud tak ústavně souladným způsobem odůvodnil, že přiměřenost délky řízení není dána subjektivním náhledem účastníka, ale je třeba ji posuzovat v kontextu s jednáním příslušného státního orgánu, přičemž v dané věci i přes zjevně dlouhé trvání řízení nelze hovořit o jeho nepřiměřené délce, neboť správní orgány postupovaly v rámci lhůt stanovených správním řádem, a překročily-li je, tak jen v nepatrném rozsahu.

16. Namítá-li stěžovatelka, že nebylo nutné pověřovat řízením jiný, než místně příslušný stavební úřad, z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka podala žádost o pověření k projednání a rozhodnutí o změně vydaného územního rozhodnutí ze dne 31. 10. 2011 osobně dne 27. 8. 2012 na podatelně Krajského úřadu Středočeského kraje z důvodu vyloučení všech úředních osob místně příslušného Stavebního úřadu v Říčanech poté, co se vedoucí tohoto stavebního úřadu začátkem roku 2012 prohlásil ve vztahu ke stěžovatelce za podjatého. Krajský úřad Středočeského kraje pověřil usnesením ze dne 12. 11. 2012 k projednání a rozhodnutí ve věci Stavební úřad v Jesenici. Jakkoli je stěžovatelka přesvědčena, že jak k přerušování řízení za účelem doplnění podkladů (jiných správních orgánů), tak k pověření jiného než místně příslušného stavebního úřadu či k stěžovatelkou iniciované změně stanoviska orgánu ochrany životního prostředí, které objektivně zapříčinily nepřiměřenou délku řízení, došlo v důsledku nesprávného postupu správních orgánů, lze sice (zejména na základě stěžovatelkou přiložených zpráv Veřejné ochránkyně práv) konstatovat zjevnou neprofesionalitu zaměstnanců dotčených správních orgánů (zejména Stavebního úřadu v Říčanech, jejichž vlastní vyslovení podjatosti mající za cíl odnětí věci a pověření jiného stavebního úřadu jejím vyřízením vedlo rovněž k prodloužení řízení), nikoli však nesprávný úřední postup podle § 13 zákona č. 82/1998 Sb. Za nesprávný úřední postup je třeba mít nejen porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, ale též všechna ta deliktivní jednání způsobená orgány a osobami uvedenými v § 3 zákona, která jsou v jejich obvyklé rozhodovací činnosti nesprávná (a tudíž ve svém důsledku nezákonná), která se přímo nepromítla do obsahu rozhodnutí. Ačkoliv není vyloučeno, aby škoda, za niž stát odpovídá, byla způsobena i nesprávným úředním postupem prováděným v rámci činnosti rozhodovací, je pro tuto formu odpovědnosti určující, že úkony tzv. úředního postupu samy o sobě k vydání rozhodnutí nevedou, a je-li rozhodnutí vydáno, bezprostředně se v jeho obsahu neodrazí. Shromáždí-li nebo posuzuje orgán státu podklady pro rozhodnutí, hodnotí zjištěné skutečnosti, právně je posuzuje apod., jde o činnost přímo směřující k vydání rozhodnutí, případné nesprávnosti či vady tohoto postupu se pak projeví právě v obsahu rozhodnutí a mohou být zvažovány jedině z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Způsobilo-li tedy nesprávné závazné stanovisko orgánu státní správy lesů ze dne 20. 6. 2011, které bylo zhruba v polovině celkové délky řízení nadřízeným správním orgánem změněno, že řízení o umístění stavby muselo probíhat znovu, a to u

Stavebního úřadu v Jesenicích, avšak správní orgány činily úkony ve věci a lhůty stanovené správním řádem překročily v délce 14 dní a jednoho měsíce, je nutno za ústavně souladný považovat závěr městského soudu, který i s respektem k právnímu názoru vyslovenému v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2330/16 v takovém postupu správních orgánů neshledal nepřiměřenou délku řízení, nikoli závěr obvodního soudu, který pouze konstatoval průběh správního řízení a bez bližšího odůvodnění je v celé délce od jeho zahájení až po právní moc územního rozhodnutí ze dne 13. 5. 2013 mechanicky vyhodnotil jako nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, za niž stěžovatelce náleží odškodnění.

17. Ze všech uvedených důvodů nemá Ústavní soud důvod zpochybňovat závěry napadeného rozhodnutí, v nichž porušení základních práv stěžovatelky neshledal. Městský soud se danou věcí podrobně zabýval, a jak již bylo uvedeno, v odůvodnění svých rozhodnutí srozumitelně uvedl, na základě jakých úvah k jednotlivým závěrům dospěl. Při svém rozhodování městský soud respektoval právní názor vyplývající z nálezů sp. zn. I. ÚS 2330/16, že obě formálně oddělená řízení je nutno z pohledu nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu (mimo jiné z pohledu promlčení nároku podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.) hodnotit jako řízení jedno, jehož přiměřenost délky trvání je nutno posuzovat podle zásad stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010. Rozhodnutí městského soudu proto nevybočuje z Ústavou stanoveného rámce, jeho odůvodnění je ústavně konformní a není důvod je zpochybňovat.

18. Vzhledem k tomu, že Ústavním soudem nebylo shledáno žádné porušení ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatelky, byla její ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 25. června 2019

Josef Fiala v. r.
předseda senátu